

[Chr. Nielsen.]

råde i Europa, hvor besættelsesstyrker fra nogen af parterne var stationeret den dag, denne traktat trådte i kraft. Jeg kan ikke se rettere end, at samtidig med at A-pagten område udvides til Tyrkiet og til hele Middelhavet, betyder ændringerne tillige, at Vesttyskland i virkeligheden også optages i A-pagten. På denne baggrund er det et skæbnesvangert skridt, Danmarks rigsdag nu er i færd med at tage. På den mest afgørende måde ændres A-pagten både i mening og indhold, og det kan fastslås, at intet som helst af det, Atlantpagttilhængerne begrundede deres tilslutning med fra første færd, i dag har vist sig at holde stik.

Jeg finder anledning til at genopfriske en del af de motiveringer, hvormed Atlantpagttilhængerne her i landet i sin tid gav tilslutning til pagten. Dengang fortalte man det danske folk, at det drejede sig om en absolut defensiv regional pagt, der ikke var rettet mod nogen magt, med hvem vort land levede i fred. Enhver kan i dag se, at enhver regional begrænsning simpelthen bliver sprængt i stumper og stykker ved udvikelsen til hele Middelhavet og Tyrkiet, og man får en beskræftelse på det gamle ord-sprog: appetitten vokser, medens man spiser.

USAs hersker, der jo til fuldkommenhed dominerer Atlantunionen, viser gennem sit pres på deltagerlandene, at man konsekvent tilstræber at udviske alle grænser mellem Atlant og Middelhav og de gærrende og urolige lande i Det mellemste Østen og i Orienten. Grækenlands og Tyrkiets optagelse i Atlantblokken markerer tydeligt nok udviklingsretningen. Vi tvinges til at være med til at garantere opretholdelsen af direkte folkefjendske og overlevede regimer ved det fjerneste Middelhav.

Fordi USAs monopoler siden 1945 ustandselig har pumpet den ene hundrede million dollars efter den anden ind i Grækenland og Tyrkiet, skal vi nu være med til at garantere opretholdelsen af disse landkoretets sorte pletter med deres despoti og skrigende elendighed. Jeg synes, at med den udvikling må enhver snak om defensiv regionalpagt forstumme. Nu er kun en ud-lægning mulig: A-pagten er og bliver et stykke indkredsningsspolitik vendt mod Sovjetunionen, og det sidste skud, vi her præsenteres for af denne politik, øger så afgjort risikoen for Danmarks inddragning i ny krig.

Atlantpagttilhængerne hævdede endvi- dere fra første færd, at Atlantblokken var en naturlig sammenslutning af fredelige vestlige folk og nationer med en fælles

demokratisk indstilling og tradition. Jeg synes, det er alt andet end netop demokrati, der forener Atlantfællesskabet. USA dirigerer håndfast Atlantblokken og har samtidig fascistten Franco under den anden arm, opruster ham til at kunne forsvare demokratierne, opruster ham, for at han fortsat kan holde det spanske folk i undertrykkelse. Og jeg må spørge, hvilken fælles demokratisk indstilling og tradition der forener det danske folk med de tyske nazigeneraler og deres politiske bagmænd? Jeg må også spørge, om det er fredeligt, at man vil flytte grænser med militærmagt, sådan som f. eks. det danske socialdemo- kratis meningsfæller Kurt Schumacher og Carlo Schmid taler for, når de fortæller om den tredje verdenskrigs første slag, der skal vindes ved Weichsel eller Njemen, eller om Sovjethærene, der skal kastes til- bage på Curzon-linien? Nej, det er sande- lig alt andet end fredelige og demokratiske mennesker, der i dag råber højest i det atlantiske selskab.

Endelig blev det endvidere fremhævet ved vedtagelsen af A-pagten, at den danske oprustning i forbindelse med pagten kun ville blive gennemført i et sådant tempo og omfang, at Danmarks sociale og kultu- relle niveau kunne opretholdes. Enhver kan i dag forvisse sig om, hvordan det forholder sig med denne påstand, og selv- om det ærede medlem hr. Federspiel hån- ligt taler om de mennesker, der tillader sig at tale om penge og om, hvad det koster at være medlem af Atlantpagten, finder jeg i hvert tilfælde anledning til også at berøre dette spørgsmål, først og fremmest fordi det netop var et af hoved- argumenterne for 2½ år siden, da vi til- trådte A-pagten, men jeg gør det ydermere, fordi jeg føler mig i nøje overensstemmelse med flertallet af det danske folk, når dette forhold drages frem. Det er kun velbjergede kredse her i landet, der kan tillade sig at tale hånligt om de mennesker, der føler sig trykket af den økonomi, der har udviklet sig på baggrund af oprustningen, velber- gede kredse, som i mange tilfælde tjener tykt på denne krigspolitik. Arbejderklassen kan ikke tillade sig at anlægge betragt- ninger som dem, det ærede medlem frem- kom med. Nogle hundrede kroner i krigs- skat betyder antagelig ikke meget for det ærede medlem hr. Federspiel eller andre folk i velbjergede kredse, men lad det være sagt, at 100 eller 200 eller 300 kr. i krigs- skat betyder uendelig megen nød og elen- dighed i titusinder af arbejderhjem, og derfor vil arbejderklassen fortsat og med